

— Какъ ви ся вижда, господине? попыта ма като скочи леко на трѣвѣтъ; не ся ли смаяхте? не ся ли вдървихте? неостанѣхте ли като тряснѣхте? Всички казуватъ че това мѣсто е чудесно хубаво; азъ ми ся не нрави по друго освѣнъ защото е хладно..... Елате подирѣ ми въ горѣтъ, ако смѣете, за да видите прочутыѣ камъниѣ.

И пѣргава, весела, и лека, както не бѣхъ ѣж виждалъ никога, измиѣ навчасъ ливадѣтъ, и влѣзе въ еднѣ пѣтекѣ, която отиваше въ горѣтъ прѣзъ еднѣ рѣтлинѣ. А пакъ Алень и азъ вървѣхмы подирѣ ѣ единъ слѣдъ други. Като повървѣ малко тѣй скоро-скоро, спрѣ ся, поразгледа и попримысли за да види гдѣ ся намѣрва, и послѣ, като разведе два клоня сплетены, остави пѣтътъ и налѣзе въ горѣтъ. Пѣтътъ ни станѣ тогазъ едва ли не неприѣтенъ. Мѣчно бѣще да минувамы прѣзъ младаѣ по жилавыѣ вязове съ които бѣше обрасло това мѣсто; гѣститѣ имъ клоныѣ и наведеныѣ имъ пѣневе ся сплитахъ непрѣстанно. Алень и азъ едва пристѣпвахмы напредъ и то съ голѣмѣ мѣжъ, като си блѣскахмы главыѣ комай на всякой раскрачъ, и всякога почти измокреваны отъ отрѣванѣтъ росѣ. Колкото за г-жѣ Маргаритѣ, тя съ едно чудно сръкы, лека като сѣрна, вървѣше напредъ безъ да ся вижда че ся затруднява, провираще ся прѣзъ слетовеѣтъ на онзи гѣстакъ безъ да ся закачи нѣгдѣ, и